

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném ze samosoudkyně JUDr. Jany Kubenové ve věci

žalobce: **G. K.**, nar.
státní příslušnost ...
t. č. ve

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2020, č. j. OAM-22/ZA-ZA11-ZA22-2020

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas doručenou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2020 č. j. OAM-22/ZA-ZA11-ZA22-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb.,

o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o žádosti se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. Podle napadeného rozhodnutí je aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany již druhá v pořadí. Žalovaný vycházel především z výpovědi žalobce, informací ze spisového materiálu v předchozí žádosti č. j. OAM-841/ZA-ZA12-ZA22-2019, a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v, konkrétně z materiálu Hodnocení jako bezpečné země původu z dubna 2019 a z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi: ze dne 3. července 2018. Dle žalovaného žalobce uvádí naprosto stejný motiv svého odchodu z vlasti a neochoty se do opětovně vrátit, jako uváděl i v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný konstatoval, že s uvedenými problémy žalobce se již žalobce zaobíral v minulém řízení. Vzhledem k absenci nových důvodů žádosti o mezinárodní ochranu v České republice je žalovaný přesvědčen, že hlavním motivem je snaha žalobce zůstat i nadále na území České republiky.
3. K žalobcovým tvrzením o zhoršených poměrech v žalovaný uvedl, že je mu z uvedených informací známo, že obecně nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost jeho nové žádosti. Žalobce je státním příslušníkem země, která je dle vyhl. č. 328/2015 Sb. považována za tzv. bezpečnou zemi původu podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
4. Žalobce žalobou namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, a to proto, že žalovaný neposoudil změny bezpečnostní situace v zemi původu žalobce. Dle žalobce žalovaný pouze odkazuje na dvě zprávy o situaci v zemi původu, jejíž obsah však nijak nepřibližuje. Není tedy jasné, jakým způsobem je žalovaný v řízení využil, ani jak splnil svou zákonnou povinnost zjistit skutečný stav věci, především azylově relevantních skutečností v případě návratu žalobce do Gruzie. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3Azs 6/2011-96, kde jsou specifikovány náležitosti, které musí obsahovat správní rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti.
5. Žalobce má za to, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť zde existují nové skutečnosti, které nebyly předmětem posuzování v rámci řízení o jeho dřívější žádosti. Žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že neshledává oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu. Dle žalovaného žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

7. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
8. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
11. Dne 9. 1. 2020 podal žalobce v pořadí druhou žádost o mezinárodní ochranu, v níž uvedl, že je národnosti, dorozumí se a jazykem a vyznává pravoslavné náboženství, není členem žádné politické strany, je stoupencem Ke svému rodinnému stavu sdělil, že je rozvedený a má dvě nezletilé děti, které v současnosti pobývají s jejich matkou v Z vlasti vycestoval do, kam přiletěl dne 26. 8. 2019 a na území ČR vstoupil 17. 9. 2019. Ve státech EU pobýval v Polsku i v ČR v roce 2019 a téhož roku požádal o mezinárodní ochranu v ČR a, kde mu byla zjištěna hepatitida, neví však jakého typu a bere prášky, které mu byly tehdy předepsány, užívá je v ČR. K důvodům žádosti uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, protože měl v zemi původu problém se stranou Pomáhal straně a z toho důvodu je mu vyhrožováno. Dále uvedl, že v říjnu 2019 se v Praze potkal s pěti, se kterými se dostal do konfliktu. Tito muži mu vyhrožovali, že pokud se vrátí do vlasti, tak jej zabijí. Vyhrožování ze strany žalobce již uváděl v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, incident s muži se ale v Praze odehrál až poté, co podal žádost, takže jej nemohl zmínit. Uvedený incident však nikde nehlásil, domnívá se, že by to nemělo smysl, protože uvedení muži už možná odcestovali zpět do Jiné důvody žádosti neuvedl.
12. Dne 21. 9. 2019 žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž označil tu skutečnost, že z odjel proto, že je obtěžován lidmi ze strany a nemůže v zemi původu sehnat práci, protože při volbách pomáhal straně Jiné důvody své žádosti o mezinárodní ochranu popřel.
13. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 10. 2019 pod č. j. OAM-841/ZA-ZA12-ZA22-2019 žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, když v odůvodnění uvedl, že v obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních

svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv. Výše uvedené potvrzuje také Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi: ze dne 3. července 2018 a doplňuje, že v neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, od konfliktu s v roce 2008 udržovaly obě strany příměří přes občasné napětí např. posun hranice v létě 2015. Na hranicích s oběma regiony docházelo také k ojedinělým incidentům. Separatistické regiony a nejsou pod kontrolou centrální gruzinské vlády, de facto existovaly nezávislé na, jsou personálně i finančně podporovány, např. rozmístění ruských ozbrojených složek nebo zajištění strážení hranice obou zemí. Jejich nezávislost kromě, několika zemí a a nikdo neuznal. Správní orgán shledal na základě uvedených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v a na základě výpovědi žalobce, že v případě žalobce lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žadatel označil za jediný důvod svého odchodu z vlasti snahu nalézt si v zahraničí zaměstnání. Ve vlasti jmenovaný nebyl schopen najít si trvalé zaměstnání z důvodu údajné podpory strany Přestože jeho podpora uvedené strany byla omezena pouze na agitaci spoluobčanů v období voleb a v místě jeho bydliště, žalobce uvedl, že jej nikdo nechtěl z tohoto důvodu zaměstnat. V průběhu správního řízení žadatel však neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by správní orgán mohl usuzovat o důvodech jeho neúspěchu na tamním pracovním trhu. Svou neúspěšnou situaci na trhu práce se rovněž nesnažil vyřešit přestěhováním se do jiné části, protože nelze předjímat, zda by tímto způsobem své problémy nevyřešil. O údajných výhrůžkách nebo případné diskriminace na trhu práce se s žádostí o pomoc na nikoho oficiální cestou neobrátil a své problémy řešil vycestováním za prací do a následně do ČR. Jmenovaný popřel, že by měl ve vlasti nějaké problémy s policií nebo státními orgány a rovněž neměl žádné problémy s vycestováním z Žadatel do protokolu uvedl, že by chtěl v ČR žít i pracovat a svou žádost o mezinárodní ochranu považuje především za způsob, jak si zde legalizovat svůj pobyt a vydělat také nějaké peníze na placení alimentů pro své děti. Z průběhu správního řízení je tak zcela zřejmé, že jmenovaný využívá své žádosti o mezinárodní ochranu k prosté legalizaci pobytu na území ČR, k tomu, aby zde mohl pracovat. V tomto směru odkázal žalovaný na rozsudek NSS, sp. zn. 7Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005 ohledně žadatelovy obavy, že by se mohl vrátit do země až poté, co se změní vláda, neboť by mohl být po návratu do země původu uvězněn. Správní orgán neshledal tyto obavy za opodstatněné. Správnímu orgánu je s ohledem na výše uvedené známo, že pokud se občané cítí poškozeni trestnou činností, mohou se obrátit na policii. Vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Správní orgán uzavřel, že žalobce v průběhu správního řízení nikterak neprokázal, že v jeho případě nelze za bezpečnou zemi původu považovat.

14. Uvedené rozhodnutí nabylo pak právní moci 20. 11. 2019. Pak v podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2020 (rozhodnutí o druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu) zejména namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný řádně neposoudil bezpečnostní situaci v ..., neboť jediný podklad pro vydání rozhodnutí žalovaný použil zprávu Hodnocení jako bezpečné země původu z dubna 2019. Již z názvu této zprávy je zřejmé, že uvedená informace, navíc vypracovaná samotným žalovaným

správním orgánem, byla vytvořena pro účely zařazení na seznam bezpečných zemí, nikoliv pro účely individuálního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Již z tohoto důvodu žalobce považuje tuto zprávu za neobjektivní a zcela nedostatečnou pro řádné zjištění skutkového stavu. Tato zpráva totiž vůbec nezohledňuje individuální důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a proto ji nelze považovat za přesnou, jak vyžaduje § 23c písm. c) zákona o azylu. Navíc byla tato zpráva vydána v dubnu 2019 a ze stejné zprávy žalovaný vycházel i při vydání předchozího rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné. Již z tohoto důvodu je zřejmé, že žalovaný nemohl řádně posoudit, zda nedošlo ke změně situace v zemi původu žalobce a s ohledem na to považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tudíž za nezákonné.

15. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak je už shora uvedeno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
16. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěru, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný vylicil konkrétní skutkové okolnosti, o nichž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.
17. Soud se tak dále zabýval posouzením žalobcem tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesplnění podmínek pro zastavení řízení v případě opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
18. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
19. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
20. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem

zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

21. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
22. Soud nejprve na úvod odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3AZs 6/2011-96, který se k otázce rozhodnutí o opakovaných žádostech vyjádřil takto: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1. žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2. pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3. že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“.
23. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, podle nějž podaná opakovaná žádost nebyla přijatelná. Okruh důvodů žádosti, spočívající v tom, že se žalobce nechce vrátit do, a to z důvodů zhoršující se situace v zemi.
24. Z dikce citovaných ustanovení zákona o azylu lze tedy dovodit nutnost kumulativního splnění tří podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:
 - a) žadatel musí uvést nebo se musí objevit nové skutečnosti nebo zjištění;
 - b) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení;
 - c) takové skutečnosti či zjištění musí svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
25. Je tomu tak proto, že „*institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplnění předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatelů a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmito podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znovu meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3AZs 178/2016-24).*“
26. Ve vztahu k uvedeným podmínkám věcného projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zároveň třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší

správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4Azs 151/2005-86 uvedl: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potencionální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí*“. Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4Azs 23/2009-64, podle kterého „*podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citovaného § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou*“.

27. Z výše podaného souhrnu je zjevné, že žalobce ve své nové žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti (kromě toho, že se měl v říjnu roku 2019 v Praze potkat s asi pěti, které zná od vidění, došlo mezi nimi k fyzickému incidentu, po kterém mu vyhrožovali, že pokud se vrátí do vlasti, tak ho zabijí), které by mohly mít negativní dopad do jeho hmotněprávního postavení. Pokud žalobce svá tvrzení o obavách z možných problémů při návratu do vlasti nijak nekonkretizoval, pouze zmínil, že žádost podává ze stejných důvodů jako v předchozím řízení, nemohl se s nimi žalovaný nijak vypořádat.
28. Pokud pak tvrdil, že to až po podání první žádosti o azyl se setkal s asi pěti, kteří mu vyhrožovali, k tomuto uvedl pouze tuto jedinou větu, nic bližšího nesdělil, tedy proč k vyhrožování mělo dojít, kdo byli uvedení muži, proč se neobrátil v ČR – v Praze na policii atd., nemohl se ani s tímto sdělením správní orgán nijak vypořádat.
29. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu a dokazování postupoval v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Nebyly splněny podmínky pro opětovné meritorní posuzování otázky udělení některé z forem mezinárodní ochrany, relevantní skutečnosti ve vztahu k této otázce byly posuzovány již v rámci předchozího azylového řízení.
30. Pokud jde o námitku, že se žalovaný nezabýval bezpečnostní situací v, je nedůvodná. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce neplynou žádné konkrétní okolnosti, pro které by měl soud uzavřít, že žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, resp. že by se v posledních týdnech až měsících měla situace v výrazně zhoršit. Z tvrzení žalobce pak nevyplývá žádná okolnost, pro kterou by bylo možné důvodně předpokládat, že by právě jemu mělo hrozit nebezpečí vážné újmy po návratu do vlasti. Žalobce tak neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, s níž by se měl žalovaný konkrétně zabývat, a pro niž by bylo možno uzavřít, že došlo k podstatné změně okolností v zemi původu.
31. Zákon o azylu u nepřijatelných (§ 10a) a zjevně nedůvodných žádostí (§ 16) počítá s aplikací konceptu tzv. bezpečných zemí – jedná se o bezpečnou zemi původu, bezpečnou třetí zemí a evropskou bezpečnou třetí zemí. Definice těchto pojmů lze nalézt v § 2. Základem úpravy je procedurální směrnice. Bezpečnost dané země

nelze podle unijního práva stanovovat ad hoc, ale je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tyto seznamy včetně hodnocení zařazených zemí obsahuje vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „prováděcí vyhláška“). V současné době existuje pouze seznam bezpečných zemí původu a velmi krátký seznam evropských bezpečných třetích zemí.

32. Podle § 2 bod 7 prováděcí vyhlášky považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu.
33. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 7, žalovaný mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Gruzie jako země původu. I přesto jsou však součástí správního spisu Informace Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, hodnocení jako bezpečné země původu (stav duben 2019), z níž lze současně spolu s prováděcí vyhláškou ověřit, že je možno považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze. Pokud pak jde o námitku, že žalovaný se nezabýval skutečností, že mu v říjnu roku 2019, tedy až po podání první žádosti o mezinárodní ochranu vyhrožovali v Praze, kterých bylo asi pět a vyhrožovali mu v případě, že by se vrátil do, zabitím, v tomto směru soud zcela odkazuje na stanovisko žalovaného vyjádřené v jeho rozhodnutí, že pokud žalobce pociťoval strach z takového vyhrožování, mohl se obrátit na Policii v ČR, případně po svém návratu do na policii či jiné státní orgány, neboť z informace Hodnocení jako bezpečné země původu je známo, že žalobce má v případě obavy z protiprávního jednání soukromých osob možnost využít právní prostředky, které mu dává země jeho původu.
34. Soud však musí znovu zdůraznit, že tato námitka žalobce je velmi obecná, žalobce sám k této situaci, tedy k údajnému vyhrožování nic bližšího neuvedl a navíc se na žádný státní orgán neobrátil.
35. V uváděných důvodech nebylo tedy možno shledat takovou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a rovněž obav z návratu do vlasti. Jelikož žalobce neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti či zjištění, které by bez vlastního zavinění nemohl uvést v předchozím řízení, byly tudíž naplněny podmínky uvedené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (žádost nepřípustná) a řízení o takové žádosti bylo po právu zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Soud pouze ještě podotýká, že pokud jde o námitky žalobce, byly skutečně uváděny stejně jako v prvním azylovém řízení, žalobce dobře věděl, že s takovými námitkami by nemohl v nové žádosti o azyl uspět a proto dle názoru soudu zcela účelově uvedl ještě jednu žalobní námitku (vyhrožování ze strany pěti), o nichž tvrdil, že ji v dřívějším řízení uplatnit nemohl, neboť nastala až po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
36. Tato žalobní námitka je tedy dle názoru soudu námitkou účelovou, kterou žalobce chtěl dodat barvitosti svého azylového příběhu a dosáhnout toho, aby mu mezinárodní ochrana v České republice byla udělena.

37. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., jak je ve výroku I. uvedeno. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. července 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně